

[Lis Møller.]

Jeg fik ikke svar på, om administrationsdepartementet har vurderet, hvad loven vil betyde administrations- og personalemæssigt, og jeg fik heller ikke svar på, hvornår undervisningen af handicappede lægges fra socialministeriet over til undervisningsministeriet.

Holger Hansen: Det var hr. Kurt Brauer, der kom med nogle bemærkninger om styringsproblematikken. Jeg vil gerne meget kort og meget enkelt — måske også for enkelt, men så er det altså sagt — sige, at for os at se er styringsproblematikken sådan, at det er folketinget, som må styre, men at vi i en lov som denne lægger den daglige ledelse af arbejdet ud, også efter ret vide rammer, deri er vi enige, og vi mener, det ligger i hele socialreformen. Det er altså kommunen, som er nærmest ved den enkelte, der overhovedet har en mulighed for at skønne, hvad der er det rigtige i netop denne situation. Jeg giver altså ikke meget for noget ønske om ensartethed; det gjorde hr. Kurt Brauer nogle bemærkninger om.

Når jeg har villet tage ordet igen i anden omgang, skyldes det altså det, der har været strejft først af fru Lis Møller og siden af hr. Kurt Brauer og af ministeren, spørgsmålet om amternes stilling, som jo af en eller anden årsag er blevet aktuelt stof i et af vore dagblade. Jeg må anskue hele dette lovforslag og de intentioner, der ligger i det, som værende afhængige af, hvorvidt det kan lykkes os i amtets socialcenter at skabe en samling af ekspertise, som vores vidt forskellige kommunegrupper og kommuner kan benytte sig af.

Jeg er meget glad for, at ministeren brugte udtrykket, at vi ikke har brug for usikkerhed. Jg synes, det er meget vigtigt, og jeg vil i alt fald gerne for mit vedkommende have sagt, at vi ønsker ingen usikkerhed om amternes situation, og vi går ikke til dette udvalgsarbejde med nogen usikkerhed om, hvorvidt amterne vil have den opgave, som er nedlagt i den sociale styrelseslov. Det vil amterne efter mit skøn have, og jeg vil godt føje til: jeg tror simpelt hen, det er en forudsætning for, at de ønsker, vi gerne vil have opfyldt igennem denne sociale lov, kan opfyldes.

Grethe Philip: Vi er alle klar over, vi nu står foran et stort udvalgsarbejde og også skal have en række samråd med ministeren, så jeg skal ikke gå ind i detaljer fra ministerens svartale. Der var kun et par enkelte ting, jeg ville sige.

Det fremgik af min første tale, at jeg betragter refusionsordningen som noget centralt. Derfor bekymrede det mig noget, at ministeren sagde — jeg mener, jeg skrev det ordret ned — at der var truffet aftale med Kommunernes Landsforening om den refusionsordning, som her var fremlagt. Jeg håber da, det skal forstås sådan, at der kun er truffet en foreløbig aftale, for det kan da næppe være sådan, at en minister kan træffe en bindende aftale med en organisation, og derpå fremsættes der et lovforslag, som vi så behandler herinde, men i virkeligheden er afskåret fra at ændre. Jeg vil altså gerne have bekræftet, at det kun er en foreløbig forhandling, der har fundet sted. Jeg har også bemærket, at i fremsættelsestalen er ministeren betydeligt mere forsigtig og nøjes med at sige, at de regler, der er indsat i lovforslaget, som det foreligger nu — og det er altså refusionsreglerne, det drejer sig om — svarer til den ordning, der blev drøftet i regeringens opgave- og byrdefordelingsudvalg før jul. Se, det er jo en helt anden historie.

Men som sagt går jeg ud fra som givet, at her er et spørgsmål, som vi kan drøfte i folketinget, også med reelle muligheder for at ændre det.

Så var der blot en anden ting, jeg gerne ville knytte en kommentar til. Ministeren tog i sit sidste indlæg frem som begrundelse for den hurtige ikrafttræden, at det bl. a. var et hensyn til medarbejderne. Nu har jeg jo selv understreget, hvor vigtigt det er at tage hensyn til medarbejderne, men netop i denne sag mener jeg det er noget tvivlsomt, om man bedst tjener medarbejderne ved at sætte loven hurtigt i kraft eller ved at give god tid til forberedelse. Jeg forstår udmærket godt, at der for de enkelte kan være en interesse i hurtigt at få bestemt, hvor man skal have sit fremtidige arbejde og arbejdsområdet, men det kunne vel i og for sig godt ordnes, også før loven var sat i kraft; der kunne godt være truffet aftaler om ansættelse, før loven var trådt i kraft. Bare på en